

Sygn. akt IX Ka 204 / 17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 lipca 2017 roku

Sąd Okręgowy w Toruniu IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący - SSO Jarosław Sobierajski

Sędziowie - SO Andrzej Walenta

- SO Barbara Plewińska / spr/

Protokolant - stażysta Mateusz Holc

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Toruń-Wschód w Toruniu – **Marcina Gawrysiaka**

po rozpoznaniu w dniu 11 lipca 2017 roku

sprawy **K. K.**

oskarżonego z art. 178a § 1 i 4 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmnie

z dnia 21 grudnia 2016 roku sygn. akt II K 389 / 16

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

II. obciąża oskarżonego kosztami procesu w postępowaniu odwoławczym w tym opłatą w wysokości 60,- / sześćdziesięciu / złotych.

Sygn. akt IX Ka 204/17

UZASADNIENIE

K. K. został oskarżony o to, że w dniu 4 października 2016 roku w P., będąc uprzednio skazanym wyrokiem Sadu Rejonowego w G.

- (...)z dnia 13 czerwca 2016 roku, sygn. akt (...) m.in. za czyn z art. 178a § 1 kk, na mocy którego orzeczona zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat tj. od dnia 21 czerwca 2016 roku do dnia 21 czerwca 2020 roku, na drodze publicznej w stanie nietrzeźwości określonym w wyniku badań Alcosensorem na 1,57 m g/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował samochodem osobowym marki C. (...) o nr rej. (...),

- tj. o czyn z art. 178a § 1 i 4 kk.

Wyrokiem z dnia 21 grudnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Chełmnie, sygn. akt.

II K 389/16 - uznał oskarżonego za winnego popełnienia czynu zarzucanego mu w akcie oskarżenia, stanowiącego występki z art. 178a § 1 i 4 kk i wymierzył mu za to na mocy art. 178a § 4 kk karę 3 miesięcy pozbawienia wolności.

Na mocy art. 42 § 3 kk sąd orzekł wobec oskarżonego środek karny w postaci dożywotniego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym.

Na mocy art. 43a § 2 kk sąd orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 10.000,- zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej.

Sąd zwolnił oskarżonego od ponoszenia opłaty i wydatków, którymi obciążył Skarb Państwa.

Wyrok ten zaskarżył **obrońca oskarżonego** w części dotyczącej punktów I i II, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, polegający na ustaleniu przez sąd, że:

a. dla osiągnięcia celów kary konieczna jest izolacja oskarżonego od społeczeństwa, albowiem nie istnieje wobec niego pozytywna prognoza kryminologiczna pozwalająca na zastosowanie wobec oskarżonego art. 37a kk, gdy tymczasem prawidłowa ocena ustaleń faktycznych w sprawie prowadzi do wniosku, że orzeczenie wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności jest karą zbyt dolegliwą i przekracza przesłanki wymiaru kary określone w art. 53 kk,

b. w przedmiotowej sprawie nie zachodzą szczególne przesłanki możliwości odstąpienia od orzekania o dożywotnim zakazie prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

1. orzeczenie wobec oskarżonego K. K., przy zastosowaniu art. 37a kk, kary grzywny w wymiarze 10 stawek po 100,- zł,
2. orzeczenie zakazu prowadzenia wszystkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 15 lat,

Skarżący wniósł także o zwolnienie oskarżonego od ponoszenia kosztów sądowych postępowania odwoławczego oraz o dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z zaświadczenia lekarskiego z dnia 25.01.2017 roku, na okoliczność podjęcia przez oskarżonego leczenia od uzależnienia alkoholowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja obrońcy oskarżonego nie zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie sądu odwoławczego nie tylko poczynione ustalenia, orzeczenie o odpowiedzialności oskarżonego, ale i rozstrzygnięcie o karze w pełni należało zaaprobować. Argumentacja apelacji nie przekonała o potrzebie zmiany zgodnie z wnioskiem skarżącego, ani orzeczenia o karze, ani orzeczenia o środku karnym w postaci zakazu prowadzenia pojazdów.

Sąd meriti słusznie uznał, że dominujące znaczenie dla określenia wysokości kary winny mieć okoliczności obciążające, nie doszukując się żadnych okoliczności, poza przyznaniem się do winy, które mogłyby mieć istotny łagodzący wpływ na jej wymiar.

Za adekwatną do zawinienia oskarżonego i społecznej szkodliwości czynu uznać należało wymierzoną mu karę pozbawienia wolności. W należyty sposób uwzględniła ona okoliczności jego popełnienia / wysoką zawartość alkoholu i stworzenie realnego zagrożenia w ruchu / odległość, jaką oskarżony w tym stanie pokonał / ponad 60 km / i jaką zamierzał pokonać / k. około 120 km / bez jakiegokolwiek powodu, oraz fakt, że oskarżony dopuścił się go w okresie próby, łamiąc zakaz prowadzenia pojazdów orzeczony za prowadzenie pojazdu w stanie nietrzeźwości. Czynu tego oskarżony dopuścił się, jak już wskazano, w okresie próby i to próby związanej z warunkowym zawieszeniem wykonania kary pozbawienia wolności za tożsamy rodzajowo czyn. Dlatego też i z uwagi na obecnie obowiązujący zakaz

z art. 69 § 1 kk, w stosunku do oskarżonego – co podkreślił sąd orzekający - nie można było orzec kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

W tym wypadku brak było także okoliczności, które przemawiałyby za łagodniejszym potraktowaniem oskarżonego, a tym bardziej za zastosowaniem wobec niego przepisu art. 37a kk, o co wnioskował w środku zaskarżenia apelujący i wymierzenie mu kary łagodniejszego rodzaju, to jest kary grzywny. Podstaw do złagodzenia orzeczenia o karze poprzez wymierzenie kary grzywny zgodnie z postulatem obrońcy nie dawały też zmiany, jakie od tego czasu zaszły – zdaniem skarżącego – w oskarżonego, a dotyczące tego, iż zrozumiał on „swój problem alkoholowy” i podjął leczenie. W świetle tych „nowych okoliczności”, o których mowa w apelacji, nie można jednak podzielić twierdzeń obrońcy oskarżonego, że osadzenie go w zakładzie karnym „nie pomoże w leczeniu choroby”. Leczenie to bowiem oskarżony może kontynuować w zakładzie karnym, a poza tym pozbawienie go wolności może to leczenie wspomóc, bo niewątpliwie będzie miał mniej pokus i bardziej będzie mógł trwać w abstinencji. A przecież będąc na wolności nie pierwszy raz podjął on takie leczenie.

Brak było również podstaw do zmiany obligatoryjnego orzeczenia o środku karnym zakazu prowadzenia pojazdów. Orzekając wobec oskarżonego dożywotni zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, sąd meriti orzekł w zgodzie z treścią przepisu art. 42 § 3 kk, nie dopatrując się „wyjątkowego wypadku, uzasadnionego szczególnymi okolicznościami” mogącego być odstępstwem od takiego orzeczenia.

Takiej okoliczności nie podała też strona skarżąca, wnioskując o orzeczenie tego środka karnego na okres 15 lat, bo przecież za takową nie można uznać choroby oskarżonego – uzależnienia od alkoholu. Gdyby to schorzenie traktować jako „wypadek wyjątkowy” ze wskazanego przepisu, to jedynie znikoma ilość skazanych za przestępstwa tego rodzaju trafiałaby do zakładów karnych.

Sąd odwoławczy nie dopatrył się w zaskarżonym orzeczeniu żadnych uchybień mogących stanowić bezwzględne przyczyny odwoławcze, będących podstawą do uchylecia wyroku z urzędu, dlatego też został on utrzymany w mocy.

Na podstawie art. 636 kpk w zw. z art. 627 kpk oraz art. 8 w zw. z art. 2 ust 1 pkt 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych / Dz. U. z 1983, nr 49, poz. 223 ze zm. /, sąd odwoławczy obciążył oskarżonego kosztami procesu w postępowaniu odwoławczym, w tym opłatą sądową w kwocie 60,- zł., nie widząc podstaw do zwolnienia go od nich, inaczej niż sąd pierwszej instancji. Koszty te nie są wysokie, a oskarżony ma stałe dochody z prowadzonej działalności gospodarczej i na konieczność zwolnienia go z nich nie wskazywała też jego sytuacja rodzinna.